



Sygn. akt V CNP 79/09

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Antoni Górski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa B. P.

przeciwko U. P. i M. P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 18 marca 2010 r.,

skargi pozwanego M. P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 2 marca 2009 r., sygn. akt II Cz (...) [II WSC (...)],

stwierdza, że prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 2 marca 2009 r. w sprawie II Cz (...) jest niezgodne z prawem, zasądza od powoda na rzecz pozwanego 240 (dwieście czterdzieści) zł kosztów zastępstwa prawnego.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w Ś. postanowieniem z dnia 2 marca 2009 r. zmienił postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 25 listopada 2008 r. i sprostował jako oczywistą omyłkę pisarską w brzmieniu nazwiska pozwanych w nakazie zapłaty z dnia 24 kwietnia 2008 r. VIII Nc (...) przez wpisanie w miejsce nazwiska „P.(...)” ich rzeczywistego nazwiska „P.”.

Orzeczenie to zakwestionował skargą pozwany B. P., wnosząc o stwierdzenie, że jest ono niezgodne z prawem, a konkretnie z art. 350 § 1 k.p.c. oraz z art. 2, 45 ust. 1, art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji, a także z art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 126 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.c. prawidłowe oznaczenie stron procesu jest obowiązkiem powoda, który w pozwie powinna wskazać ich imiona i nazwiska lub nazwy oraz oznaczyć miejsce zamieszkania bądź siedziby. Nie ulega jednak wątpliwości, iż w sytuacji, kiedy istnieją jakiekolwiek wątpliwości w tym względzie, sąd powinien sprawdzić wskazane przez powoda dane, aby ustalić prawidłową tożsamość stron (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 1996 r., I CRN 96/96, z dnia 10 czerwca 2005 r., II CK 718/04, czy wyrok z dnia 11 maja 2004 r., II CK 307/03 – niepubl.). W sprawie VIII Nc 2342/08, pomimo istniejących w dołączonych do pozwu dokumentach rozbieżności co do rzeczywistego brzmienia nazwiska pozwanych, sąd tych rozbieżności nie wyjaśnił i wydał nakaz zapłaty przeciwko pozwanym U. i M. o nazwisku „P.(...)”, podczas gdy kontrahentami powoda były osoby o nazwisku „P.”. Gdyby osoby te wzięły udział w sprawie i pojęły obronę, pomimo oczywistego błędu w określeniu ich nazwiska, należałoby prawdopodobnie uznać, że dokonanie sprostowania jest dopuszczalne – jak to przyjął Sąd Najwyższy w powołanych orzeczeniach. W niniejszej sprawie sytuacja była jednak krańcowo odmienna, gdyż osoby te nie podjęły żadnych czynności procesowych w postępowaniu nakazowym, uznając, że postępowanie to ich nie dotyczy. W rezultacie nakaz zapłaty uprawomocnił się, a wobec tego sprostowanie nazwiska pozwanych było niedopuszczalne, gdyż w istocie doprowadziło do podmiotowego przekształcenia procesu po uprawomocnieniu się wydanego już orzeczenia kończącego sprawę (por. tak m. in. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 3 marca 1976 r., II CZ 112/76 oraz z dnia 11 sierpnia 2005 r., V CK 758/04 – oba niepubl.). W rezultacie zaskarżone postanowienie o sprostowaniu

wydane zostało nie tylko z rażącym naruszeniem art. 350 k.p.c., ale jednocześnie – na skutek pobawienia możliwości działania pozwanych w sprawie – także powołanych a skardze przepisów Konstytucji. Dlatego skarga pozwanych o stwierdzenie niezgodności z prawem tego orzeczenia podlegała uwzględnieniu, z obciążeniem powoda kosztami postępowania kasacyjnego (art. 424¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c.).